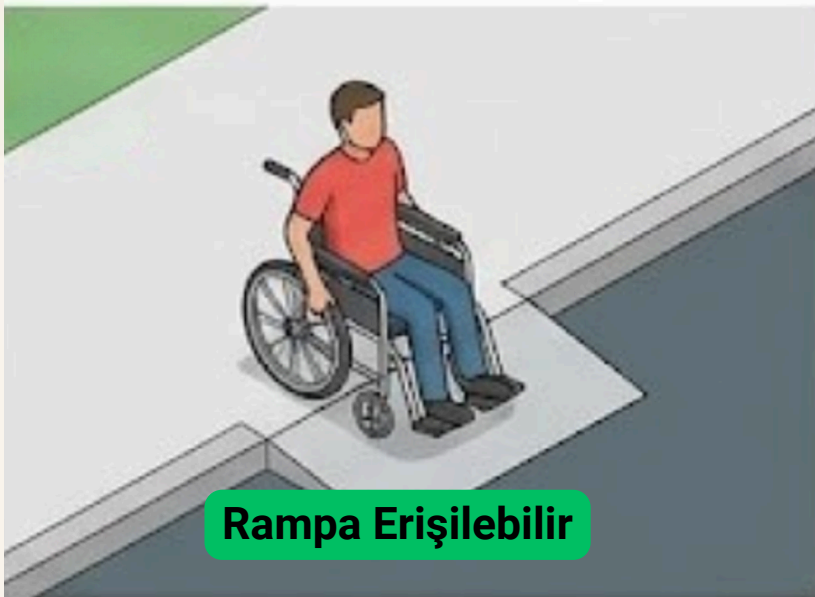

Kaldırımlarda gördüğümüz sarı hissedilebilir yüzeyler, kör bireyler için hayati birer navigasyon ve güvenlik hattıdır. Bu çizgilerin üzerine dükkan önü masası, tabela veya kargo paketi bırakmak, görme engelli bir bireyin yolunu tamamen "kapatmak" ve onu tehlikeli bir boşluğa yönlendirmek anlamına gelir.

Engelli park yerleri, sadece aracı park etmek için değil, tekerlekli sandalye transferi için gereken geniş alanı sağlamak amacıyla tasarlanmıştır. Bu alanlara veya yanlarındaki taranmış boşluklara usulsüzce park etmek, engelli sürücünün aracından inmesini veya aracına geri binmesini imkansız hale getirir.

Kaldırım rampaları, tekerlekli sandalye kullananlar ve yürüme kısıtlılığı olan bireyler için yolla kaldırım arasındaki tek güvenli köprüdür. Bir aracın burnunu rampa önüne park etmek, bu köprüyü yıkmak ve bireyi ana yolun ortasında tehlikeye atmak demektir.

Ulaşım istasyonlarında bulunan geniş geçiş kapıları, tekerlekli sandalye veya yardımcı cihaz kullanan bireylerin rahatça geçebilmesi için özel olarak boyutlandırılmıştır. Bu kapıların önünde beklemek veya bu alanları valiz/eşya ile işgal etmek, akışı bozarak engelli bireylerin stres yaşamasına ve fiziksel olarak engellenmesine yol açar.

Metro girişlerinde veya üst geçitlerde bulunan engelli asansörleri, dikey ulaşımı mümkün kılan en kritik donanımlardır. Fiziksel bir engeli olmayan bireylerin bu asansörleri meşgul etmesi, gerçekten ihtiyacı olan kişilerin uzun süre beklemesine ve gidecekleri yere geç kalmalarına neden olur. Asansörlerin oyalanamayacak kadar değerli birer erişim aracı olduğunu unutmamalı, önceliği daima hareket kısıtlılığı olan komşularımıza vermeliyiz. Bilgi ve duyarlılık, engelsiz bir ulaşım sisteminin en temel yakıtıdır.